

Những nghiệp chủ ở Reigate (Sherlock Holmes)

Contents

Những nghiệp chủ ở Reigate (Sherlock Holmes)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8

Những nghiệp chủ ở Reigate (Sherlock Holmes)

Giới thiệu

Ngày 14 tháng 4 năm 1887 tôi nhận được một bức điện gửi từ Lyon báo tin Holmes bị ngã bệnh, phả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-nghiep-chu-o-reigate-sherlock-holmes>

1. Chương 1

Buổi tối hôm đến nơi, chúng tôi quây quần trong phòng trưng bày vũ khí. Holmes nằm dài trên ghế trường kỷ, trong lúc Hayter và tôi xem bộ sưu tập súng. Đại tá nói :

- Nhân đây, tôi sẽ đem lên lầu một trong những khẩu súng lục này để phòng ngừa trường hợp chúng ta cần bảo động.
- Báo động ư? - Tôi kêu lên.
- Phải, mới đây ông già Acton đã bị trộm tới viếng đêm thứ hai tuần qua. Thiệt hại thì không đáng kể, nhưng tên trộm vẫn chưa bị bắt.
- Không có hướng điều tra nào sao? - Holmes hỏi, liếc nhìn ông đại tá.
- Cho tới nay thì không. Nhưng đây là một vụ đáng kể, một vụ trộm vặt ở thôn quê, hoàn toàn không đáng làm cho ông phải bận tâm sau cái vụ quốc tế lớn lao kia.

Holmes khua tay như gạt bỏ lời khen ngợi, nhưng nụ cười của anh lại chứng tỏ là anh lấy thế làm khoái chí.

- Không có chi tiết đặc trưng nào sao?

- Không. Bọn trộm đã lục tung cái thư viện. Tất cả căn phòng đã bị đảo lộn từng phéo, các ngăn kéo bị mở tung, giấy tờ bị ném tung tóe. Các món bị mất chỉ có: một cuốn sách, hai cây đèn nền bọc quý kim, một phong vũ biểu nhỏ bằng gỗ sồi và một cuốn dây mảnh.

- Một lô hàng kỳ lạ! - Tôi thì thầm.

-Ồ, hiển nhiên là bọn trộm đã vội quơ lấy những gì mà chúng có thể mang theo.

Trên ghế trường kỷ, Holmes buông ra một tiếng làu bàu :

- Cảnh sát địa phương hẳn rút ra một điều gì đó chứ! Coi nào, thật rõ ràng là...

Nhưng tôi giờ một ngón tay lên :

- Anh tới đây là để nghỉ ngơi, anh chớ có lao mình vào một vấn đề nào, trong lúc hệ thần kinh còn đang rã rời.

Holmes nhún vai, ném về phía ông đại tá một tia nhìn mang dấu cam chịu rồi câu chuyện chuyển sang những đề tài bớt nguy hiểm hơn.

Tuy nhiên chúng tôi đang dùng điểm tâm thì người quản gia của đại tá ủa vào trong phòng.

- Ông đã hay tin gì chưa? Thưa ông?... Ở đằng nhà cụ Cunningham đó, thưa ông!

Ông đại tá bất động với tách cà phê trong tay, lơ lửng giữa mặt bàn và miệng ông.

- Trộm à?

- Một vụ giết người!

ông đại tá nghiến răng và rút lên :

- Mẹ kiếp! Ai bị giết? Ông tòa hòa giải hay là con ông ta.

- Gã đánh xe ngựa. Một phát trúng tim. Chết mà chẳng nói lấy nửa lời.

- Ai đã giết anh ta?

- Kẻ trộm. Hắn đã biến mất. Hắn vừa bẻ gãy cửa sổ gian bếp phụ thì William tới đó. William đã mất mạng khi bảo vệ của cải cho chủ mình.

- Lúc đó là mấy giờ?

- Vào khoảng nửa đêm.

- Tốt. Lát nữa, chúng tôi sẽ tới đó. - Ông nói với giọng rất thản nhiên.

ông chờ cho người quản gia ra khỏi phòng rồi mới nói thêm :

- Chuyện tồi tệ! ông già Cunningham là một nhân vật rất có thế lực ở đây, hơn nữa, ông là một người trung hậu. Ông sẽ đau khổ, bởi vì người đánh xe là một người đầy tớ rất tốt. Chắc là cũng cùng những tên trộm cướp đã tới viếng nhà Acton.

- Và là kẻ đã ăn trộm cái sưu tập quá đặc biệt đó ư? - Holmes hỏi với vẻ ngẫm nghĩ.

- Đúng vậy.

- Hừm!

Thoạt nhìn sự việc ra vẻ kỳ cục. Thông thường một băng trộm cắp hoạt động tại một vùng không hề thực hiện hai lần trong cùng một thành phố, cách nhau có vài ngày. Tối qua, khi ông nói căn đề phòng, tôi đã nghĩ rằng Riegate là giáo khu sau chót ở nước Anh bị bọn trộm để ý tới.

- Nếu vấn đề là do một tên chuyên nghiệp ở địa phương thì hiển nhiên hai gia đình Acton và Cunningham là những nhà lớn nhất trong xứ này mà.

- Và là những nhà giàu có nhất chứ?

- Họ giàu từ trước, song từ nhiều năm qua, chủ nhân của cả hai nhà đã dẫn vào một cuộc tranh tụng kéo dài và nay họ bị sạt nghiệp, ấy là theo ý tôi. Ông già Acton hiện đòi lại phần nửa cơ nghiệp của nhà Cunningham. Ở cả hai bên, các luật gia đều đòi thù lao thật đắt...

- Nếu là một tên vô lại ở trong vùng lân cận, hẳn người ta sẽ tóm cổ hắn dễ dàng. - Holmes nói, cố nén một tiếng ngáp. - Anh đừng có lo sợ, anh Watson! Tôi chẳng can thiệp vào chuyện này đâu.

- Thanh tra Phê-rô đến, thưa ông! - Người quản gia loan báo khi mở cửa ra.

Người đại diện của cảnh sát còn rất trẻ, trông có vẻ đang hoảng, bước vào trong phòng.

- Xin chào, thưa đại tá. Tôi hy vọng làm phiền đại tá? Nhưng chúng tôi được biết là ông Holmes đang có mặt nơi đây...

Ông đại tá chỉ vào bạn tôi. Viên thanh tra nghiêng mình chào.

- Thưa ông Holmes, chúng tôi mong rằng ông sẵn lòng cùng đi ít bước với tôi.

- Số mệnh đã chống lại anh rồi, Watson ơi! - Holmes vừa kêu lên vừa cười. - Chúng tôi đang bàn luận về vụ án thì ông tới đó, ông thanh tra. Ông có thể cho chúng tôi biết vài chi tiết không?

Khi tôi thấy Holmes ngồi ngả vào thành ghế dựa với một trong những tư thế được anh ưa thích thì tôi thất vọng.

- Chúng tôi không có một dấu vết nào trong vụ Acton. Nhưng chắc chắn là cả hai vụ đều do cùng một băng nhóm gây ra. Người phạm tội đã bị nhận diện.

- A!

- Vâng, nhưng hẳn chuồn đi như một cơn gió, sau khi đã nổ súng vào William. Cunningham đã trông thấy y từ cửa sổ phòng cụ và ông Alec cũng đã trông thấy từ cánh cửa sau, dành cho người giúp việc. Hồi 23 giờ 45 phút thì có tiếng báo động. Cụ Cunningham vừa vào giường, còn Alec thì đang hút thuốc. Cả hai đều nghe tiếng anh William kêu cứu. Ông Alec chạy vội xuống. Cánh cửa sau mở rộng. Khi tới chân cầu thang, ông thấy bên ngoài có hai người đang đánh nhau. Một trong hai người nổ một phát súng, người kia gục xuống, kẻ sát nhân nhảy bổ ra vườn và leo vượt hàng rào. Cụ Cunningham từ khuôn cửa sổ phòng mình, cũng thấy tên cướp nhảy ra tới đường, và mất dạng. Ông Alec đứng lại để xem có thể cứu giúp gì được cho người hấp hối, khiến cho kẻ sát nhân có thời giờ trốn thoát. Ngoài chi tiết hẳn là người tầm thuốc và mặc vải sẫm, chúng tôi không còn chỉ - dấu đặc biệt nào khác.

- Anh chàng William làm gì tại đó? Anh ta nói được điều gì trước khi chết không?

- Không một lời. Anh ta ở cùng với bà mẹ trong nhà người gác cổng, đó là một người giúp việc tận tụy; có lẽ anh đã đi về phía ngôi nhà để xem mọi việc có bình thường không. Khi tên trộm vừa chạy phía xong cánh cửa sau, thì William nhào lên người hẳn.

- William có nói gì với mẹ trước khi ra khỏi nhà không?

- Bà mẹ rất già lại điếc. Không tài nào moi được từ nơi bà một điều chỉ dẫn nào! Cái chết của con trai đã quật sập bà. Tuy nhiên, có một nguyên tố cực kỳ quan trọng. Ông hãy coi đây!

Viên thanh tra rút ra từ cuốn sổ tay một mảnh giấy nhỏ bị rách và ông mở rộng ra trên đầu gối.

- Mẩu giấy này được tìm thấy giữa hai ngón tay cái và ngón tay trỏ của nạn nhân. Dường như đây là một góc của một tờ giấy lớn hơn. Con số ghi trên mẫu giấy này là giờ mà William bị hạ sát. Kẻ sát nhân đã giật lấy phần còn lại của tờ giấy; nếu không, William đã có thể giành lấy nguyên vẹn tờ giấy rồi :

- "... Vào lúc mười một giờ bốn mươi lăm phút... sẽ được biết... nhiều... rất hữu ích..."

Holmes cầm lấy tờ giấy.

- Cứ cho đây là một cuộc hẹn. - Viên thanh tra nói tiếp - Chúng ta có thể ngờ rằng, gã William mặc dù có tiếng là lương thiện, đã thông đồng với tên trộm. Gã đã gặp tên trộm ở đó, hoặc đã giúp tên trộm cạy cửa, rồi sau đó hai đứa gây lộn với nhau...

- Miếng giấy này hữu ích biết bao! - Holmes thì thầm sau khi quan sát nó rất kỹ - Chúng ta bị ngập sâu trong nước hơn là tôi tưởng.

Anh vùi đầu trong hai bàn tay giữa lúc viên thanh tra cười thỏa mãn trước sự chú tâm của chuyên gia nổi tiếng ở Luân đôn. Holmes nói ngay sau đó :

- Điều nhận xét sau chót của ông thật là tài tình, tờ giấy này mở cho chúng ta...

Lần nữa anh lại gục mặt vào trong lòng hai bàn tay và anh khép kín mình trong vài phút vào tư tưởng của anh. Khi anh ngừng đầu lên, tôi ngạc nhiên thấy cặp mắt anh long lanh như trước những ngày chưa bệnh. Anh nhảy cẫng lên với tất cả năng lực cũ của mình :

- Tôi đang nói gì với ông nhỉ: tôi muốn xem xét những chi tiết của vụ án. Nếu được ông cho phép, thưa đại tá, tôi sẽ đi dạo một vòng cùng với ông thanh tra để kiểm soát lại một vài ý nghĩ bông lông của tôi. Tôi sẽ trở về trong nửa tiếng.

2. Chương 2

- Ông Holmes đang đi bách bộ ngoài đồng và muốn chúng ta đi tới ngôi nhà.

- Tới nhà cụ Cunningham sao?

- Vâng, thưa ông.

- Để làm gì?

Viên thanh tra nhún vai.

- Tôi không biết. Giữa chúng ta với nhau, tôi nghĩ rằng ông Holmes chưa được hoàn toàn bình phục. Ông cư xử một cách kỳ lạ, sôi động.

- Ông không cần phải lo âu. Anh ấy luôn luôn có phương pháp trong sự điên rồ - Tôi nói.

- Ông Holmes đầy nhiệt tình đòi đi, thưa đại tá. Nếu hai vị sẵn sàng, chúng ta cũng nên đến đó.

Chúng tôi gặp lại Holmes ngoài trời. Anh đi từng bước dài trên đường, cầm gậy xuống ngực, hai bàn tay thọc sâu trong túi quần. Anh nói :

- Vụ án có tầm lợi ích đây. Anh Watson, chuyến đi chơi vùng quê này sẽ là một thành công đáng kể. Tôi đã hưởng một buổi sáng thú vị.

- Ông đã đi tới nơi xảy ra vụ án à? - Đại tá hỏi.

- Phải. Ông thanh tra và tôi.

- Đưa tới thành công chứ?

- Quả vậy, chúng tôi đã thấy nhiều điều khác nhau rất lý thú. Thoạt tiên, chúng tôi đã xem thi hài của kẻ bắt nạt: anh ta chết vì một viên đạn súng lục, như các anh đã được cho biết.

- Anh nghi ngờ chuyện đó sau?

-Ồ, luôn luôn nên kiểm tra tất cả. Việc quan sát của chúng tôi đã không vô ích. Sau đó chúng tôi có trao đổi với cụ Cunningham và con trai cụ. A-lex hướng dẫn chúng tôi tới nơi mà kẻ sát nhân đã chuồn qua khi vượt hàng rào, trốn chạy. Rất đáng quan tâm.

- Tất nhiên.

- Chúng tôi đã gặp bà mẹ đau khổ nhưng không thu thập được điều gì. Bà đã quá yếu.

Và kết quả cuộc điều tra cho thấy là...

- ... tội ác này không tầm thường. Thưa ông thanh tra, giờ đây chúng ta đã đồng ý với nhau về mẫu giấy trên đó có viết giờ chết của nạn nhân?

- Mẫu giấy đó chẳng cho chúng ta một điều chỉ dẫn, thưa ông Holmes.

- Nó cho chúng ta thấy rõ: người viết bức thư đã lôi William ra khỏi giường trong đêm hôm khuya khoắt. Nhưng phần còn lại của tờ giấy hiện ở đâu?

- Tôi đã quan sát mặt đất rất kỹ với hy vọng tìm ra mẫu giấy đó. - Viên thanh tra thì thào.

Mảnh giấy đã được giắt ra khỏi bàn tay người chết. Bởi vì tờ giấy đã kết tội y nên y đã nhét vội nó vào túi mà không hề để ý thấy một góc bị thiếu. Nếu thu hồi được phần còn lại của tờ giấy, thì chúng ta sẽ kết thúc vấn đề.

- Đúng. Nhưng phải làm thế nào bây giờ.

- Điều đó đáng tốn công. Còn một điểm này nữa. Lá thư đã được gửi tới cho William. Người viết thư đã không tự mình trao cho người nhận; nếu không, hẳn dùng lời nói chứ viết thư làm gì. Vậy ai đã chuyển bức thư hoặc lá thư đã được gửi tới qua đường bưu điện?

- Tôi đã cho điều tra về điểm đó. - Viên thanh tra trả lời. - Hôm qua William có nhận được một lá thư trong chuyến phát thư buổi chiều. Anh ta huỷ cái bao thư.

- Tuyệt vời! - Holmes kêu lên khi vỗ lên lưng viên thanh tra. - Ông đã gặp nhân viên đưa thư Thật thích thú khi được làm việc chung với ông! Tốt! Đây là nhà người gác cổng. Thưa đại tá, xin cho phép tôi được chỉ cho ông thấy nơi xảy ra tội ác.

- Chúng tôi đi ngang qua căn biệt thự nhỏ, nơi người đánh xe đã ở và leo lên một lối đi vào hai bên có trồng cây sồi, đưa tới một ngôi nhà cổ kính.

Một cảnh sát viên đứng gác ở cửa sau.

- Xin ông vui lòng mở cửa ra. - Holmes nói. - Giờ đây, các bạn trông thấy cái cầu thang này: chính từ những bậc thang đó mà cu. Cunningham đã trông thấy hai người vật lộn nhau tại nơi chúng ta đang đứng. Ông cụ đứng ở cửa sổ này, cái thứ hai bên tay trái, và cụ đã trông thấy kẻ sát nhân bỏ chạy ngay bên trái bụi cây. Alec cũng trông thấy y nữa. Sau đó, Alec đã chạy tới quỳ xuống bên người bị thương. Nền đất rất rắn, như các bạn có thể ghi nhận: không có dấu vết nào để hướng dẫn chúng ta.

Trong lúc anh nói, có hai người đi xuống lối vào vườn, sau khi đã đi vòng quanh nhà. Một người lớn tuổi, có một cái đầu mạnh mẽ, nhưng có nét nhăn sâu, mí mắt nặng trĩu. người kia là một thanh niên lanh lợi.

- Thế nào, vẫn còn về việc đó à? - Anh ta nói với Holmes. - Những người từ Luân Đôn đến, phải là những người không thể đánh bại. Nhưng quý vị không tiến tới được bao nhiêu.

- Cần phải cho chúng tôi một ít thì giờ. - Holmes trả lời bằng một giọng vui vẻ hồn nhiên.

- Quý vị sẽ cần nhiều thời giờ nữa đây! - Alec nói đồng giọng. - Dường như chúng ta không có một chỉ dẫn nhỏ nhoi nào.

- Mỗi một, - Viên thanh tra trả lời - chúng ta sẽ tìm thấy... Lạy chúa tôi! Này ông Holmes, ông làm sao vậy? Ông Holmes!

Bộ mặt Holmes có một dáng vẻ đáng ghê sợ. Mắt anh đảo lộn tròn, nét mặt bị cơn đau làm cho quặn lại, khi buông ra một tiếng rên rỉ, anh té lún xuống đất. Hoảng hốt, chúng tôi khiêng anh vào trong bếp, đặt anh vào một ghế bành rộng và anh ngồi đó thở nặng nề trong vài phút. Cuối cùng, sau khi đã cáo lỗi về sự yếu đuối của mình, anh lại đứng lên, nói :

- Tôi vừa mới qua một cơn bệnh nặng. Tôi vẫn còn dễ bị những cơn cấp phát thần kinh đột ngột đó.

- Ông muốn về nhà bằng cỗ xe độc mã của tôi không? - Cụ Cunningham đề nghị.
- Tôi phải ở đây để xác minh một điểm. - Điểm gì?
- Thế này: Không biết William đã tới trước hay là chỉ tới sau khi tên trộm đã lọt vào nhà. Quý vị đã nói rằng tuy cánh cửa bị cạy phá, nhưng kẻ trộm chưa lọt vào bên trong.
- Điều đó là hiển nhiên rồi. - Cụ Cunningham trả lời một cách nghiêm trang. - Coi nào, Alec vẫn còn chưa vào giường chắc chắn là cháu nó đã nghe thấy tiếng động.
- Cậu ấy ngồi ở đâu?
- Trong phòng tắm của tôi, đang hút thuốc và nhìn qua cửa sổ - Ông cụ trả lời.
- Cửa sổ nào? - Holmes nói tiếp
- Cửa sổ cuối cùng bên trái, kế bên cửa sổ phòng cha tôi. - Alec đáp.
- Đèn nơi phòng anh và nơi phòng ông cụ vẫn còn thấp sáng cả chứ?
- Không còn nghi ngờ gì cả.
- Rõ ràng là có vài điểm kỳ lạ trong vụ này. - Holmes cười nói. - Một kẻ trộm vào nhà trong lúc đèn vẫn còn sáng và cả hai người trong gia đình còn thức.
- Y phải cực kỳ bình tĩnh.
- Nếu vụ án mà không kỳ lạ, thì chúng tôi nhờ ông làm chi! - Alec nói - Kẻ trộm đã không lấy đồ trước khi bị William bắt gặp, bằng cớ là chúng tôi đâu có mất món gì và hiện trường cũng không bị bừa bộn.

3. Chương 3

- Chúng tôi phó thác hoàn toàn nơi ông, thưa ông Holmes - Cụ Cunningham nói.
 - Mở đầu, tôi muốn cụ treo một giải thưởng. Tôi đã soạn sẵn một mẫu, cụ có ưng ký tên không? Năm chục bảng là đủ.
 - Tôi sẵn lòng thưởng năm trăm. - Ông tòa hòa giải nói, sau khi cầm lấy tờ giấy mà Holmes đưa cho cụ.
 - Nhưng giấy này chưa được đúng - Cụ nói thêm khi đọc lướt qua nội dung.
 - Tôi viết nó khá vội...
 - Coi này! Sao ông lại bắt đầu như vậy: “Xét rằng, vào hồi 0 giờ 3 phút, một mưu toan”. Nó là hồi một khắc trước nửa đêm, mười một giờ bốn mươi lăm phút, nếu ông ưa thế.
- Sự nhầm lẫn đó khiến tôi buồn. Holmes nổi tiếng là chính xác về các sự việc. Nhưng con bệnh đã làm anh như đấng trí. Trong một lúc, anh bị bối rối. Viên thanh tra nhướn lông mày lên. Alec thì phá ra cười. Ông già sửa chỗ viết sai và trả tờ giấy lại cho Holmes, nói :
- Ông cho in càng sớm càng tốt. ý kiến của ông thật là tuyệt hảo.
- Holmes cẩn thận đặt tờ giấy vào trong bóp, rồi nói :
- Ta cùng đi khắp nhà để tìm xem cái tên trộm kỳ quặc kia đã mang đi món đồ nào.
- Trước đó, Holmes quan sát cánh cửa đã bị cạy phá. Một con dao cứng hoặc một cây kéo được cắm sâu vào ổ khóa và ổ khóa đã bị bung ra. Những dấu vết trên gỗ hãy còn thấy rõ. - Như vậy là cụ không cần cho đặt then chặn cửa ? - Holmes hỏi.
- Chúng tôi thấy không cần phải làm như vậy.

- Cự có nuôi chó không?
- Có, chó được cột ở phía bên kia nhà.
- Các gia nhân đi ngủ vào lúc nào?
- Khoảng mười giờ.
- Thông thường thì William đi ngủ vào giờ đó, phải không?
- Phải.
- Thật kỳ lạ! Vào đúng đêm đó, anh ta lại thức khuya hơn thường lệ. Giờ đây, thưa cụ, chúng tôi sẽ rất hân hạnh nếu được phép vô thăm nhà cụ.

Một hành lang lát đá, đưa tới một cầu thang bằng cây dẫn thẳng lên lầu một của ngôi nhà. Trên bậc thềm dẫn lên một cầu thang thứ hai đi đến tiền sảnh, người ta trông thấy ở đó nhiều cánh cửa phòng khách cũng như cửa nhiều phòng, trong số đó có cửa phòng cụ Cunningham và phòng Alec. Holmes bước chậm rãi, quan sát kỹ. Cứ theo vẻ mặt anh, tôi biết anh đang theo một hướng điều tra nóng bỏng.

- Ông hảo tâm của tôi ơi! - Cụ Cunningham kêu lên, vẻ mất kiên nhẫn. - Điều này không cần thiết đâu. Phòng của tôi là đây, nơi cuối cùng những bậc thang, và phòng con trai tôi là phòng kế cận. Nếu kẻ trộm lên đây thì cha con tôi đã nghe tiếng động do hấn gây ra rồi.
- Ông hãy điều tra theo hướng khác thôi. - Alec nói với nụ cười.
- Tuy nhiên, tôi xin quý vị lượng thứ cho cái ý thích thất thường của tôi. Chẳng hạn như tôi muốn biết tầm nhìn từ những khuôn cửa sổ kéo dài tới tận đâu. Phòng của anh Alec đây ạ? - Holmes hỏi khi đẩy cánh cửa ra. - Và đây là phòng tắm mà anh đang ngồi hút thuốc thì có tiếng báo động. Cánh cửa sổ mở ra cái gì đây?

Anh băng ngang phòng, mở một cánh cửa và liếc nhìn sang căn phòng ở sát bên.

- Giờ đây ông đã được thỏa mãn? - Cụ Cunningham hỏi với vẻ hóm hỉnh.
- Xin cảm ơn. Tôi đã thấy tất cả những gì muốn biết.
- Nếu thật là cần thiết, chúng ta có thể vào trong phòng tôi.
- Nếu không làm phiền cụ quá đáng...

Ông tòa hòa giải nhún vai và ông dẫn chúng tôi vào trong phòng riêng của ông, đồ đạc đủ tiện nghi. Trong lúc chúng tôi đi ngang phòng tới hướng khuôn cửa sổ, Holmes chậm bước lại để sánh ngang tôi đi ở cuối toán. Ở chân giường có kê một cái bàn vuông nhỏ, trên có đặt một bình nước và một giỏ cam. Khi đi ngang cái bàn, Holmes cúi xuống và hất đổ cái bàn. Bình nước vỡ tan và trái cây vang tung tóe. - Đồ quý, Watson. - Anh kêu lên một cách lạnh lùng. - Thế là anh đã ngược đãi tấm thảm rồi!

Hoàn toàn bối rối, tôi cúi xuống và bắt đầu tìm lượm trái cây. Hẳn là vì một duyên cớ nào đó nên Holmes mới muốn để tôi cáng đáng cái trách nhiệm về sự vụng về này. Những người khác cũng lượm trái cam và dựng cái bàn thẳng đứng trở lại.

- Cui kìa! - Viên thanh tra kêu lên. - Ông ấy đi đâu vậy?

Holmes đã biến mất.

- Quý ông hãy đợi tôi ở đây. - Alec nói.
- Cái ông này coi bộ thần kinh không bình thường. Hãy đi với con đi, ba!
- Cả hai chạy vội ra khỏi phòng. Còn ba chúng tôi cứ đứng đó, sững sờ nhìn nhau.
- Mẹ kiếp, tôi bắt đầu tin rằng cậu Alec có lý. - Viên thanh tra thì thầm. - Có thể đây là hậu quả về căn bệnh của ông ấy, nhưng dù sao thì cũng...

Bỗng ông ngưng mặt. Một tiếng kêu, gần như một tiếng hét, vang lên.

- Cứu tôi với! Sát nhân!

Như người điên, tôi phóng ra thêm cầu thang, bởi vì tôi đã nhận ra giọng Holmes. Những tiếng kêu cứu đã biến thành tiếng rên rỉ khàn khàn, không thành tiếng. Chúng thoát ra từ căn phòng mà chúng tôi đã vào thăm trước hết. Tôi lao vào trong, rồi chạy vào phòng tắm. Hai cha con Cunningham đang cúi trên cơ thể lả đi của Holmes. Người con dùng hai bàn tay siết chặt cổ họng Holmes, ông bố thì vịn cổ tay anh. Trong chớp mắt chúng tôi đã lôi được hai cha con ra. Holmes đứng lên, xanh xao, lão đảo.

- Hãy bắt giữ những người này, ông thanh tra! - Anh hỗn hển nói.

- Về tội gì?

- Tội ám sát người đánh xe của họ.

Viên thanh tra ngơ ngác nhìn anh.

- Coi nào, coi nào, ông Holmes, ông đâu muốn nói rằng...

- Không à? Ông hãy nhìn họ mà xem ! - Holmes kêu lên.

Ông già Cunningham dờ người ra, tưởng chừng như hóa đá, khuôn mặt nhẵn sâu, in hằn một nét tàn nhẫn sâu xa. Người con trai đã mất hết thói ba hoa, thói nhạo báng, trong cặp mắt đen của anh ta lóe lên tính hung dữ của một con thú hoang, nguy hiểm. Viên thanh tra đi ra cửa và rút cái còi ra. Hai cảnh sát kéo tới nơi ngay đó.

- Thưa cụ Cunningham - Viên thanh tra nói. - Tôi hy vọng rằng chuyện này sẽ chấm dứt bằng sự chứng minh về sự vô tội của cụ. Nhưng cụ cũng có thể thấy rằng. A, anh muốn vậy sao? Hãy buông ngay cái đó ra coi!

Ông vung tay về phía trước và một khẩu súng lục rớt xuống sàn nhà.

- Giữ lấy tang vật này! - Holmes nói khi đặt bàn chân lên khẩu súng. - Nó sẽ có ích trong phiên tòa. Đây mới là cái chúng ta cần có hơn hết!

Anh gơ lên cao một mảnh giấy nhỏ đã bị vò nát.

- Phần còn lại của lá thư? - Viên thanh tra reo lên.

- Chính nó.

- Ông tìm ra nó ở đây vậy?

- Ở chỗ mà tôi tin chắc là sẽ tìm ra nó. Tôi sẽ giải thích. Thưa đại tá, ông và Watson có thể trở về nhà. Tôi cũng sẽ về trong một giờ nữa. Ông thanh tra và tôi, còn phải nói chuyện với các phạm nhân.

Sherlock Holmes đã giữ lời. Khoảng một giờ sau, anh bước vào phòng hút thuốc của ông đại tá. Anh đi cùng với một ông lão mà anh giới thiệu là cụ Acton. Holmes tươi cười nói :

- Thưa quý vị, ngay từ đầu, tôi thấy chìa khóa của vấn đề là mẩu giấy nằm trong tay nạn nhân.

Nếu chuyện kể của Alec là thật và nếu kẻ trộm bỏ trốn ngay tức khắc, thì hẳn đã không giết và làm rách tờ giấy. Nếu không phải như vậy thì thủ phạm chính là Alec, bởi vì trước khi ông già xuống, nhiều gia nhân khác hẳn đã chạy tới. Đó là một chi tiết đơn giản nhưng ông thanh tra đã bỏ qua, bởi vì ông ấy cho rằng những vị chức trọng quyền cao trong địa hạt chẳng liên can gì tới vụ án.

4. Chương 4

- Toàn chữ không đều. - Ông đại tá nói.

- Ông bạn thân mến ơi, - Holmes kêu lên, - nó đã được viết bởi hai người, mỗi người viết một chữ: Nhìn cách gạch ngang khá rõ nét trên chữ “t” trong những từ “phút” thì quý vị sẽ tin chắc rằng toàn chữ do hai người viết. Một cuộc phân tích ngắn cho phép quý vị xác nhận rằng những từ “sẽ được biết” và “nhiều” được viết bởi một bàn tay rần rỏi, trong lúc từ “hữu ích” lại được viết bởi một bàn tay yếu hơn.

- Sáng như ban ngày! - Ông đại tá kêu lên. - Tại sao lại quái gở khi cần đến hai người để viết một lá thư.

- Đây là một vụ bí ối. Một trong hai người có tính rất đa nghi, đã quyết định mỗi người có một phần bằng nhau về điều gì sẽ xảy ra. Nhưng trong hai người, kẻ viết những chữ “một” và chữ “rất” là kẻ xúi giục gây ra vụ này.

- Do đâu ông đi tới cái kết luận đó?

- Tôi so sánh đặc tính của hai chữ. Quý vị hãy quan sát thật cẩn thận mẫu giấy này: người có bàn tay rần rỏi đã viết trước, và chừa lại những khoảng trống để cho người kia điền vào. Nhưng những khoảng trống đó không phải lúc nào cũng đủ chỗ cho kẻ viết sau. Người có bàn tay yếu hơn đã gặp khó khăn, chẳng hạn như khi ông ấy viết chữ “giờ” vào khoảng giữa hai chữ “một” và “bốn”. “Một” và “bốn” rõ ràng là những chữ đã được viết từ trước. Vậy người được phép viết trước, là người chủ mưu.

- Tuyệt vời! - Cụ Acton kêu lên.

- Hẳn quý vị đã biết rằng thông thường người ta có thể xem xét nét bút mà đoán ra tuổi của một người, chênh lệch chừng mười năm. Tôi nói thông thường, bởi vì có những trường hợp do bệnh hoạn hoặc do suy yếu cơ thể thì kết quả sẽ khác đi. Nhưng trong vụ này, khi quan sát chữ rần rỏi của một người (dấu gạch ngang trên các chữ “t” rất rõ) và nét chữ ngập ngừng của người kia (những chữ “t” gần như mất hẳn nét ngang) chúng ta có thể xác định rằng trong hai người này, một người còn trẻ và một người tuổi đã cao, tuy hãy còn tráng kiện.

- Tuyệt vời! - Cụ Acton kêu lên lần nữa.

- Tuy nhiên, giữa hai nét chữ này có những điểm giống nhau. Thường thì những sự giống nhau đó xuất phát từ hai chữ “e” Hy Lạp mà cả hai cùng viết giống nhau. Nhưng những nét giống nhau khác kém khẳng định hơn cũng cho thấy cùng điểm đó. Tôi tuyệt đối tin chắc rằng có “một nét chữ gia đình” trong hai nét chữ viết này. Thế là tôi vững tin rằng cha con ông Cunningham là tác giả của bức thư.

Tôi đi tới nhà đó cùng với ông thanh tra. Tôi thấy rõ vết thương trên xác chết, đã gây ra bởi một phát súng lục bắn cách xa hơn bốn mét. Trên quần áo nạn nhân không có những vết sạm đen gây ra bởi thuốc súng. Vậy là Alec đã nói dối khi khai rằng hai người đang đánh lộn thì súng nổ. Mặt khác, hai cha con đều đồng ý về cái nơi mà “hung thủ” đã bỏ chạy ra đường. Ở chỗ đó có một vãi hổ ngập bùn, nhưng không hề có những dấu chân: nghĩa là chẳng hề có một kẻ xa lạ nào can dự vào vụ án.

Tôi lại còn phải khám phá cái động cơ của tội ác kỳ cục này. Trong mục đích đó, trước hết tôi phải tìm hiểu vụ trộm xảy ra nơi nhà cụ Acton. Ông đại tá đã nói rằng một vụ tranh tụng đã làm cho cụ Acton với cha con Cunningham kinh địch nhau. Ngay lập tức, tôi đoán là họ đã xông vào thư viện nhà cụ với ý định lấy trộm một tài liệu quan trọng khả dĩ giúp họ chiếm phần thắng ở phiên tòa.

- Tuyệt vời! - Cụ Acton lại kêu lên y như hai lần trước. - Ý định của họ thật rõ. Tôi có đủ giấy tờ để được hưởng phần nửa cơ nghiệp của nhà đó. Nếu họ cướp những giấy tờ ấy, thì chúng tôi nguy mất.

- Chúng ta tới đích rồi vậy! - Holmes cười nói. - Đó là một mưu toan khá liều lĩnh do Alec đề xướng. Lục soát khắp nơi mà không tìm ra được cái gì, họ đã làm như những tên trộm tâm thường để đánh lạc hướng cảnh sát. Chính vì thế mà họ đã quơ lấy bất cứ cái gì họ thấy. Tất cả điều đó đã khá sáng tỏ, nhưng tôi còn muốn thấu hỏi lại phần còn thiếu của lá thư. Tôi tin chắc rằng Alec đã nhét vào trong túi áo ngủ. Vả chăng, anh ta còn có thể để nó vào đâu? Tất cả vấn đề là tìm hiểu xem nó có còn ở đó không? Vì thế tất cả chúng ta đều đi vào trong nhà.

Cha con nhà Cunningham đã gặp chúng tôi ở bên ngoài, gần bên cánh cửa nhà bếp. Cần phải tuyệt đối không làm cho họ nhớ lại sự hiện hữu của tờ giấy đó; nếu không, họ sẽ huỷ nó đi ngay tức khắc. Viên thanh tra sắp ám chỉ đến tờ giấy khi giải thích với họ về tầm quan trọng của nó. Lúc đó “tình cờ” tôi bị mệt và đề tài của câu chuyện được thay đổi.

- Trời đất thánh thần ơi! - Ông đại tá cười vang.

- Đóng trò khéo tuyệt vời! - Tôi kêu lên khi nhìn Holmes với lòng khâm phục.

- Có những trò hề hữu ích. - Holmes trả lời. - Khi đứng lên, tôi đã có sẵn một mưu mẹo: làm cho ông già Cunningham viết ra 2 chữ “giờ” và “phút” để có thể so sánh nó với 2 chữ giờ và phút viết trên mẫu giấy.

-Ồ, tôi ngu xuẩn làm sao! - Tôi kêu lên.

- Lúc đó tôi có nhìn thấy rõ lòng trắc ẩn của anh đối với tôi! - Holmes cười nói. - Tôi lấy làm tiếc đã gây cho anh một nỗi buồn nho nhỏ. Khi lên lầu, tôi vào trong phòng, thấy cái áo ngủ treo ở đằng sau cánh cửa, tôi xô ngã một cái bàn để chuyển hướng sự chú ý của họ trong chốc lát và vội vã đi khám xét các túi áo. Tôi vừa mới tìm ra được tờ giấy thì hai cha con nhào lên tôi. Tôi thật sự tin rằng họ chủ tâm giết tôi, nếu các bạn không tới kịp; người con thì siết cổ, còn người cha vịn tay tôi để tôi phải buông tờ giấy ra.

Sau đó, tôi đã nói chuyện tới ông Cunningham để làm sáng tỏ cái động cơ gây ra tội ác. Ông cụ tỏ ra biết điều, trong lúc Alec vẫn cứ hung hăng như loài quỷ dữ. Cụ Cunningham thú nhận rằng William đã bí mật theo dõi hai cha con ông trong cái đêm họ đã ăn trộm nơi nhà cụ Acton. William đe dọa và đòi tiền họ. Nhưng Alec không thuộc hạng người dễ khuất phục. Thế là William đã gài bẫy và bị giết. Nếu cha con nhà Cunningham thu hồi được nguyên vẹn lá thư (trong đó họ hẹn giờ gặp nhau), và nếu họ không sơ sót một vài chi tiết nhỏ, thì chẳng bao giờ họ bị nghi ngờ gì cả.

- Thế còn cái lá thư trứ danh đó đâu? - Tôi hỏi.

Sherlock Holmes đặt nó trước mặt chúng tôi khi ráp hai mảnh giấy lại. Chúng tôi đọc được: “Nếu anh tới vào lúc mười một giờ bốn mươi lăm phút ở cửa sau, anh sẽ biết được một điều làm anh ngạc nhiên nhiều và nó sẽ rất hữu ích cho anh cũng như cho cả Annie. Nhưng chớ có tiết lộ với bất cứ người nào”.

- Anh Watson, có điều là chúng ta chưa biết các mối liên hệ giữa Alec, William và Annie như thế nào; nhưng rõ ràng kỳ nghỉ ngắn ngày của chúng ta ở nông thôn rất là thành công. Ngày mai, tôi sẽ trở về nhà, hoàn toàn khỏe khoắn...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-nghiệp-chu-o-reigate-sherlock-holmes>